

Geparkeerd.....

Laptop op schoot, staar ik inspiratieloos naar het witte vlak voor mij. Ik wacht tot de schrijfflow zich van mij meester maakt, een soort energie in mij welke zich normaliter zonder al te veel moeite snel verplaats via hart naar hoofd en terug naar hart, vingers, hoofd, toetsenbord en waarbij geschreven woorden, als lijken ze uit het niets, tevoorschijn komen. Maar er gebeurt niets deze keer. De schrijfmotor werkt niet, het hapert niet eens, het staat gewoon stil, geparkeerd.

Ja, zo voel ik mij momenteel een geparkeerde auto. Geen kapotte auto. Ik heb gelukkig zelf de keus gemaakt om even te 'parkeren', pas op de plaats maken, rust te nemen, te onthaasten, niet mee te gaan met het verkeer om mij heen maar bij mijzelf te blijven, op mijn tempo te bewegen, te voelen wat ik nodig heb, grenzen te stellen, voor mijzelf te kiezen en mijn kostbare energie alleen maar in activiteiten te stoppen waar ik voldoening uit haal en die goed voelen. Door pas op de plaats te maken realiseer ik mij hoeveel energie en tijd ik altijd steek in andere mensen en andere activiteiten. Altijd maar bezig zijn vulde mijn leven, sterker nog maakte dat ik meer 'daar' was dan 'hier' dicht bij mijzelf en dat is best veilig dat 'daar' zijn. Ik leefde zoals ik dat noem 'van buiten naar binnen', waarbij het leven mij leefde in plaats van ik het leven.

Na de zoveelste flinke tegenslag in mijn leven afgelopen mei (het was de 5^e ferme tegenslag in anderhalf jaar), ging er bij mij radicaal van binnen een knop om en maakte zich een verlangen van mij meester om 'van binnen naar buiten' te gaan leven. Een nieuwe fase in mijn ongewild kinderloze leven diende zich aan. Het verlangen om terug te keren naar binnen, naar de basis, mijn roots, mijn echte ik. Mijn echte ik is mijn authentieke deel dat zich heel vaak kwetsbaar en niet gehoord voelt en welke vaak verscholen ligt onder een masker van afweermechanismes als stoerdoenerij, altijd maar doorgaan, niet zeuren, flink zijn, perfectionisme, aardig en belangstellend naar anderen zijn en.....de ander belangrijker vinden dan mijzelf. Ik heb vele maskers gedragen afhankelijk van hoe het leven er voor stond. Tijdens onze 8 jaren van zwanger proberen te worden met daarbij de gang door de medische molen droeg ik vaak een 'positief masker' en een 'ik moet gewoon doorgaan' masker. De eenzaamheid en wanhoop die daaronder lag zag bijna niemand. Op kraambezoeken en bij mededelingen van zwangerschappen droeg ik het masker 'vrolijk blijven en niet zeuren' want die ander verdient toch net zo goed ook een kind! Op de werkvloer droeg ik het masker 'bewijzen en heel erg hard mijn best doen' dan telde ik op het gebied van werken tenminste nog wel mee en privé droeg ik vaak het masker 'ik moet niet zeuren' want kijk wat ik allemaal heb in mijn leven: vrijheid, mooi huis, 2 auto's etc. Het waren de vele tegenslagen in een relatief korte tijd die maakten dat ik het dragen van maskers als een last ging ervaren, ze voelden zwaar maar bovenal wilde ik mijzelf er niet meer achter verstoppen; ik voelde een enorme drang om het leven te leven zoals het voor mij goed voelt en niet zoals de ander vind dat ik moet leven. Het verlangen om van binnen

naar buiten te leven ging gepaard met een enorme behoefte naar rust en ruimte en de wens om zoveel mogelijk die dingen te doen in mijn leven die goed voelden en die vreugde gaven.

Zo hebben wij ons sinds kort over twee donzige pluizenbolletjes van katertjes ontfermt. Wat geniet ik enorm van deze uitbreiding van ons gezin waarin ik mijn zorggevoelens helemaal kan uiten. Het opvoeden van de katertjes valt flink tegen heb ik gemerkt het zijn soms net kleine kinderen. Ze halen een hoop kattenkwaad uit, hangen aan banken en stoelen, zitten op tafels en aanrechten en roetsen als ze de gelegenheid krijgen de gordijnen in. Als ze 's avonds moe worden gaan ze klieren, als wij thuiskomen na een dag werken willen ze de aandacht en ze lopen weg als ze de kans krijgen op momenten dat ze even aan het buiten zijn mogen wennen. Consequent zijn is het aller-moeilijkste. Het in huis nemen van deze twee kleine donderstenen heeft buiten de vreugde die het brengt de band tussen mij en mijn man versterkt; we maken ons **samen** zorgen als een van de twee wat weinig eet of met zijn pootje trekt, we gaan **samen** naar de dierenarts voor de inenting en chips en we praten **samen** over het uitgehaalde kattenkwaad. Ik merk dat iets gemeenschappelijks ervaren voor onze relatie hard nodig was want we hebben geleden, zij het ieder op onze eigen manier, onder de 8 jaren waarin zwanger worden centraal stond.

Leven van binnen naar buiten dus, terug naar de basis, naar mijzelf, naar mijn relatie en van daaruit opnieuw ervaren en onderzoeken wat vreugde en inspiratie geeft. Voor mij betekent dit ook dat ik draadjes losknip. Vage contacten, energieslurpende activiteiten, eenrichtingsvrienden, ontwikkelingsgerichte workshops en cursussen ik ben het allemaal even moe en druk daarom moeiteloos op de delete knop. Wat uiteindelijk overblijft zijn langdurige vriendschappen die wederzijds zijn én heel veel tijd, rust en ruimte voor mijzelf en voor de relatie. Wat ook overblijft is een gevoel van 'niet weten' wat best leeg voelt en waar veel vragen zijn maar weinig antwoorden. Ik ga er maar doorheen, door dat lege gevoel van niet weten, ben er inmiddels achter dat er toch geen weg omheen of onderdoor is. Er ontstond dus ook ruimte voor de relatie wat nodig bleek te zijn. Geschrokken was ik van de puin die de afgelopen 8 jaar had achtergelaten geen grote stukken puin maar toch.....er was toch meer werk aan de winkel dan ik dacht dat er was. Relatietherapie dus waar we inmiddels gesterkt uit zijn gekomen.

Ik merk dat het mij heel goed doet om te leven 'van binnen naar buiten'. Even geparkeerd te staan, op te laden, rust te nemen, aan te sterken. Ik leef sinds ongeveer een half jaar 'van binnen naar buiten' en heb het gevoel dat ik groei, sterker word wat voor mij inhoudt dat ik meer durf te vragen om dat wat ik nodig heb. Een mooi voorbeeld is het volgende.

Ik heb, gelukkig, nooit veel moeite gehad met collega's die zwanger zijn. Nu was het zo dat ik via mijn lotgenoot op mijn werk al had vernomen dan onze collega zwanger was van een tweeling. Toen deze zwangere collega mijn kantoor binnenkwam zei ik: 'gefeliciteerd, fijn dat je zwanger bent en dit met mij wilt delen maar ik wil ook wat met jou delen en dat is dat ik ongewenst kinderloos ben en het best moeilijk vindt om te delen in je vreugde'. Mijn

zwangere collega reageerde hier heel begripvol op, ze stuurde zelfs een kaartje met een woordje van troost. Dit sterkte mij zo enorm dat ik diezelfde dag nog in te teamvergadering tijdens de rondvraag het volgende mededeelde aan mijn 35 collega's: 'ik wil iets met jullie delen naar aanleiding van J. waarvan iedereen weet dat ze zwanger is. Niet voor ieder van ons is de boodschap dat iemand zwanger is even fijn om te horen. Hoewel ik het iedereen gun om zwanger te zijn wil ik toch mededelen dat voor ons ongewenst kinderloze een dergelijke mededeling veel pijn doet. Er is een mooie brief geschreven over wat het voor ons betekent om ongewenst kinderloos te zijn en hoe jullie ons in dit proces kunnen sterken. Deze brief wil ik jullie graag aanbevelen. Mocht je interesse in deze brief hebben laat het mij dan weten dan geef ik je er een.' Mijn hart klopte in de keel en ik voelde mij rood aanlopen. Het was doodstil in de vergaderruimte toen ik dit vertelde. Na de vergadering kwamen er wat mensen op mij af die zeiden 'moedig' hoor Hanneke. Van de 35 mensen hebben 6 mensen om de brief gevraagd. Al had niemand om die brief gevraagdhet feit dat ik het lef had gevonden om te vragen wat ik, als ongewenst kinderloze vrouw in dit leven nodig had, gaf mij een enorm krachtig en sterk gevoel.

Van 'binnen naar buiten' dus, even parkeren, voelen wat ik nodig heb en indien mogelijk dit uiten. Het heeft mij jaren gekost om op dit punt aan te komen en al ben ik er nog niet, ik zit wél op de goede weg